

призовава дългий сън сутринь, късно-то пробужданіе, угодяваніе то на волѣх-тѣ, разсхожданіе-то, празднословіе-то съ посѣтителѣ и посѣщаемы, продължителный-тѣ обѣдъ, отпочивка-та, утиваніе-то на зрѣлище, играіе-то книги и проч. Това ли е животъ-тѣ на разумно-праведно-то сщество? (Пріб. Нѣ изд. Св. Отцевъ 1847 г. стр. 317—18).

§ 230. 7) *Благоразуміе-то*

Благоразуміе е опытно-то и дѣятелно-то знаніе на това, кое-то трѣбѣ да работимъ и отъ кое да отбѣгваме. Дума Бл. Августинъ: «благоразуміе е знаніе-то на това, кое трѣбѣ да желаемъ и отъ кое «да отбѣгваме» (*De Id. Arb. 1. c. 13*).

Благоразуміе-то, по свидѣтелство-то на Църковны-тѣ Отцы, е по-высоко отъ всякы добродѣтели (Ис. Сиринъ сл. 9, ст. 49), и единичко-то изъ самы-тѣ най-нужды добродѣтели за всякой чловѣкъ; а особенно благоразуміе-то е нужно за тыя, на кои-то е вѣврено да управляватъ други къмъ временно или вѣчно благо. Всякы други добродѣтели имѣтъ нуждѣ-тѣ да бждѣтъ управляеми по показваніе-то на благоразуміе-то, за избѣгваніе-то отъ по-гольмы-тѣ или малко опасны крайности. — Благоразуміе-то избира время то, мѣсто-то и средства-та за достиганіе-то цѣль-тѣ си. То управлява всичко въ чловѣка даже и думы-тѣ му, както относительно — него самага, така и други-тѣ, и учи чловѣка да избѣгва отъ лъжливы-тѣ напращенія и опасны-тѣ постыжки, кои-то бы могли да иматъ неприятны-тѣ за насъ слѣдствія.

ГЛАВА ВТОРА.

За обязанности-тѣ относительно къмъ душѣ-тѣ.

§ 231. *Важность-та и необходимость-та за попеченіе-то на душѣ-тѣ.*

Главный-тѣ предмѣтъ за попеченіе на християнина, относително къмъ самага себѣ, трѣба да бжде душа-та му; защото а) тя е най-важна-та часть на сщество-то чловѣческо; б) тя по свой-тѣ природѣ е образъ Божій (Быт. 1. 27); в) Богъ Отець така безмѣрно обыча чловѣческѣ-тѣ душѣ, что-то, за избавленіе-то ѿ отъ грѣха и вѣчно-то осужденіе, предалъ на най-бечестнѣ смърть даже и Единородный Свой сынъ (Ион. 3. 16); Сынъ-тѣ Божій така обыча чловѣческѣ-тѣ душѣ и толко скжно ѿ оцѣнява, что-то, за нейно-то избавленіе отъ вѣчнѣ погибель, на кои-то тя ся подвѣргнала чрѣзъ грѣха, самъ слѣзналъ отъ небеса-та, въплотилъ ся, родилъ ся, въ бѣдность провождалъ земный животъ, трудилъ ся, проливалъ потъ, борилъ ся съ житейски-тѣ тягости, былъ гонимъ, поруганъ, биенъ, распнатъ и умрѣлъ въ най-жестоки мѣкы, — и не называ (Той) душѣ-тѣ другоаче, освѣнъ най-ближкѣ къмъ Себѣ, най-любезнѣ на Себѣ Свойхъ сестрѣхъ и свойхъ невѣстѣхъ (Пѣсн. Пѣсн. 4. 9, 10,